

ΙΑΤΡΙΚΑ.

Σκώληκες εντός του ωτίου.

Γυνή τριακονταετής, κράσεως ηπατονευρικής ελλοθούσα εις τους χειρουργικούς κοιτώνας του εν Πανόρμω νοσοκομείου ως πάσχουσα, εκυριεύθη μετά τινος ημέρας υπό μανίας αυξανούσης κατά περιόδους. Μετατεθείσα μετά πέντε μήνας εκτοτε εις το φρενοβλασείον, περιέπιπτε συχνάκις εις παρακοπάς, εσφάδαζεν, εφλυάρει, έχόρευεν, εψαλλεν, έτρεχεν άνω και κάτω βιαίως· ότε δε επανήρχετο εις την φυσικήν ησυχίαν, υπηρέτει κατά την ανάγκην.

Μετά τινα έτη κατήνησεν ήλιθιος· και όμως διετήρει πάντοτε τινα φαιδρότητα και ιδιόρραξοτα κατά τή συνήθησ. Άλλά κατά τό έτος 1844 άπεποιείτο πλέον να εργάζηται, έσιώπα, έμελαγχόλει και εζήτει παντοιοτρόπως τήν ερημίαν, έίσιτε μάλιστα ούτε να φαγή ήθελε. Τέλος μετά τινα χρόνον κατελήφθη ύπο δριμυτάτων πόνων κατά τό άριστερόν ωτίον, ώστε όλόλου ζεν· ό δε ίατρος Bellet έλθών τή έπαύριον εύρηκε φλεγμαίνον, έξωτερικώς όγκώδες, όδονηρόν και σχεδόν φραγμένον τό μόριον· όθεν ούτε τήν μήλην έδυνήθη να είσαξη. Έν τούτοις τό πρόσωπον έφαινετο εξημμένον, τά όμματα έσπινθηροβόλου, οί σφυγμοί ήσαν σκληροί και συχνοί, ή δε γλώσσα άκαθαρός.

Η χρήσις τής αντιφλογιστικής θεραπείας και τών καθαρσίων κατεπράυνε τήν παρατροσύνην· άλλ' έφάνη περί τόν άκουσικόν πόρον σωμα λευκόν ως μαργαρώδες, λείον, κυρτόν και προσπεφυκός εις τά περίεξ. Έπειδή δε δι ούθενός τρόπου κα-ωρθώθη να εξαχθῆ, εκρίθη άναγκαίον να σχισθῆ καθεώς τό ούς. Εύθύ· έπειτα έξηλθον επί έν' τέταρτον ώρας πάμπολλοί σκώληκες κίτρινοι τό χρώμα, μακροί δε τρεις γραμμάς, κολυμβώντες εις βευστόν τι γλισχρον και διαφανές. Άλλά οιά να εύκολυθῆ έτι μάλλον ή έξοδος αυτών, έσχίσθη έντελωσ ό ψευδής ύμην, και έχύθησαν εντός του ωτίου ύγρα φάρμακα.

Έπί τρεις ημέρας δλοκλήρους εξήρχοντο εκ διαλειμμάτων νέοι σκώληκες, άλλ' όλιγοί· τότε ό ίατρος άποπειραθείς να μηλώτη τό ούς, ήγγισε ξένα πινά, τεληρά και έλαστικά σωματία. τότε διά του έργαλιου, ως διά μοχλου ειλκυσεν έξω και άλλον σκώληκα εξαπλουν κατά μέγεθος τών εξελθόντων, άλλ' όμοιον. Τους σκώληκας τούτους ίδών ό καθηγητής τής ζωολογίας Καλ. κάρας εύρηκεν ότι ήσαν εκ του γένους τών λεγομένων νεκροφόρων δερμιστών (Necrophorus dermestes) έμφωλευόντων εις τό δέρμα τών σηπομένων ήδη πτωμάτων.

Ίαθεισα τοιοιτρόπως ή άρρώστος επανέλαβε τας προτέρας ασχολίας· άλλά μετά τινος μήνας τῆ 6 μαρτίου 1845 απέθανεν απόπληκτος. Γενομένης δε νεκροσκοπίας εύρέθη ότι οί μέν κόλποι τής σκληράς μήνιγκας και τά έγκεφαλικά άγγεία έπληθον αιματος, ό δε έγκέφαλος ήτο μαλακός και διάβροχος εις τό αί-

μα, εξ άριστερών δε ό ύμην του τυμπάνου έλειπε, κα-ώσ και ή σφύρα.

Υπάρχουσιν εκπαλαι εις τήν ιστορίαν τής Ιατρικής παραδειγματα σκώληκων και εντόμων εντός του άκουσικου ωτίου, εξ ώ· προήλθον δεινότατα συμπτώματα. Ο Γαλληός, ό Αέτιος, ό Lanzoni, ό Behrend, ό Βαλσαλβας και ό Μοργανης άνέφερον τοιαυτα, άλλά σπανίως ό αριθμός αυτών τών ζωύριων υπήρξε τοσοούτος, ώστε να πληρωθῆ τό έμβαδόν του τυμπάνου και τό έξωτερικόν αυτό ούς. Ίσως ό έμφράττων αυτό ύμην ήτο ή γλωϊώδης ύλη, όπου ταυ-τα εκολύμβων ξηρανθείσα εις τόν άέρα. Ίσως δε και ή μεγάλη αυτών πληθύς έμπόδιζεν ούτιά να αυξηώσι· διότι εξελθόντα εγειναν έξάκις μεγαλήτερα, ή ό,τι ήσαν πρότερον. Η μελαγχολία τής γυναικός προήλθε πιθανώτατα εκ τών σκώληκων. Αν δε ή χειρουργία δεν εβοήθει, ήτο ένδεχόμενον να επιτυμβῆ θάνατος, καθώς ό Ίλδανός Φαβρίκιος φέρει έν παραδειγμα. Τέλος ή γένεσις τών σκώληκων εξηγείται, αν παραδεχθώμεν, ότι ή γυνή έτυχε ποτε να είσαξη εις τό ωτίον όργανικήν τινα ύλην ήδη σαπράν, όπου τό ειρημένον έντομον άπέθετο τά ώά αυτού.

(Giornale psichiatrico di Pisani.)

Νευραλγία διετής.

Οί εκ του τριδύμου νεύρου γινόμενοι πόνοι υπάρχουσι τόσον δριμείς, ώστε τινές άρρώστοι διατελέσαντες πάντη άύπνοι και άσιτοι απέθανον έλευειώς· επειδή ούδεμία ιατρική θεραπεία ίσχυσε να τούς ώρελήσῃ.

Ο χειρουργός Sedillot άνέφερε πολλά τοιαυτα παραδειγματα, έν δ' εκ τούτων ήτο και γυνή τις θεραπευομένη παρά του καθηγητου Hertz. Η δυστυχής αυτη πάσχουσα άνήκεστον όδοντικήν νευραλγίαν άπεφύσσει να στερηθῆ πάντων τών όδόντων τής ήμισείας κατωτέρας σιαγόνας· έπειτα άπειμήθη τό νοσούν νεύρον και πέραν του πωγωνικου τμήματος· τέλος άποτυχόντος τούτου του τρόπου, άφηρήθη ως και τεμάχιον του όστού αυτού, επ' έλπίδι ότι έμελλεν ίσως να καταληφθῆ τό νεύρον όπου είσέρχεται εις τόν σωλήνα τών όδόντων. Άλλ' ή μέν ψιλῆ τομή άνεδείχθη σχεδόν γενικώς άνεπαρκής, ή δε εκτομή έφάνη ένιστε τελεσοφωτέρα· ό Ιούλιος όμως Roux συμβούλευσε χάριν ασφαλείας να προστιθῆται εις ταύτην και ή καυτηρίασις. Διά τοϋτο πολλάκις ό εύστοχος οϋτος χειρουργός επέτυχε του σκοπου. Εάν όμως τό νεύρον κηται εντός όστεώδους σωλήνος, δύσκολον, ή μάλλον αδύνατον άποβαίνει να εκτεινωμεν τήν έγγείρησιν εις μέγα αυτού μέρος. τότε δε χρησιμεύει διαφερόντως ή έπινοηθείσα εσχάτως παρά του Beau μέθοδος και διαγραφόμενη κατωτέρω έμπράκτως.

Η Άννα Μαρία Mol Kirch 43 έτών ήλικίας από εύρώστου, όποια ήτο εκ φύσεως, κατήνησεν ίσχνῆ και πελιδνή, είχε δε και τό βλέμμα άχλυώδες και άμυ-

δρόν, ως αν ητο εξηκοντούτης γραία· διότι πρό δύο ηδη των εβαστανίζετο υπό πόνων του κατωτέρου σιαγωνικού νεύρου εκτεινομένων μὲν εἰς ἅπασαν τὴν ἀριστερὰν παρεῖαν, τὸν κρόταφον καὶ αὐτὸ τὸ μέτωπον, ἔπανα λαμβανομένων δὲ κατὰ παροξυσμοὺς τοσοῦτον πυκνοῦς, ὥστε μόλις ἔμμενον εἰς τὴν δυστυχή ὀλίγα τινὲς στιγμαὶ ἀνέστης. Κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ δεινοῦ οἱ μῦς τοῦ προσώπου κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀνεσπῶντο, ἡ ὄψις δὴ συνετέλλετο, ἡ κεφαλὴ καταφέρετο εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἀκίητος στηριζομένη εἰς τὰς δύο χεῖρας καὶ τὰ δάκρυα ἔβρεον κρουνηδόν.

Ἡ ἄρρωστος αὕτη ἔστερξε νὰ ἀνασπασθῶσιν ἅπαντες οἱ ἡμίσεις ὀδόντες τῆς ὀδονωμένης σιαγόνος, παρητήθη παντὸς ἔργου, ἀπέφυγε δὲ καὶ τὸν διαυλωτισμένον ἄερα, καὶ τοὺς ἤχους καὶ τὸ φῶς αὐτὸ· διότι πάντα ταῦτα ἠϋξάνον τὴν εὐπάθειάν τῆς.

Ματαίως πρὸς ἀνακουρισμὸν τοῦ πάθους ὁ καθηγητὴς Forget ἔδωκε ναρκοτικά καὶ ἀνάδυνα, στρμύμιον καὶ ἀτροπίνην καὶ ναρδικὸν ψευδάργυρον καὶ μορφίνην κτλ.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Sedillot ἦτο παντελῶς ἐξηθενημένη καὶ σιωπηλή, οὔτε νὰ φάγη, οὔτε νὰ πῆ ἤθελεν· μόνον δὲ διὰ τῆς χλωροφορμικῆς ἀναίσθησιος διεκόπη πρὸς ὀλίγον ἢ μικρὰ αὐπνία. Οὕτω δὲ ἔχουσα ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐγχείρησιν.

Καὶ πρῶτον κατὰ μήκος τῆς κατωτέρας ἄκρας τῆς σιαγόνος γενομένης κυρτοειδοῦς πρὸς τὰ κάτω τομῆς ἀπὸ τοῦ κυνόδοντος μέχρι τοῦ μασσητήρος, αἱ σάρκες διηρέθησαν καὶ ἀνεσηκώθησαν ὡς τεμάχιον ὑπεράνω τοῦ πωγωνικοῦ τρήματος, ὥστε ἐφάνησαν εὐθὺς αὐτόθεν ἐκφυόμενοι οἱ πολυάριθμοι κλώνες τοῦ ὀδοντικού νεύρου. Τότε ἐπιτεθείσης χοινικίδος τρυπάνου ὡς 3 ἑκατοστόμετρα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπεχωρίσθη μέρος ὀστού εἰς χιλιοστομέτρων κατὰ τὸ πάχος. Διαβρῆγνυμένων δὲ τινων πετάλων τοῦ σωλήνος, ἀνεκαλύφθη καὶ αὐτὸ τὸ στέλεχος τοῦ ὀδοντικού νεύρου· ὅθεν ὁ Sedillot ἀπέκοψεν αὐτὸ κατὰ τὴν ὀπίσθιον γωνίαν τῆς πληγῆς τοῦ ὀστού. Μετὰ ταῦτα ἀποχωρίσας ἐκ τῆς κυρταρῶδους οὐσίας τὸ περὶ τὸ πωγωνικὸν τμήμα νευρικὸν σύμπλεγμα ἀπέτεμε περίπου δύο ἑκατοστόμετρα μακρὰν τῆς ἐκφύσεως. Τούτων τελεσθέντων ὁ χειρουργὸς δραξάμενος διὰ λαβίδων τῶν δύο ἄκρων τοῦ νεύρου, τοῦ μὲν κατὰ τὴν γενομένην διὰ τοῦ τρυπάνου ὀπῆν, τοῦ δὲ ἐμπροσθεν τοῦ πωγωνικοῦ τρήματος ἐκίνησεν αὐτὰ τοιοῦτοτρόπως, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὰ ἀποσπάσῃ, ἀφίει δὲ τὸ ὀπίσθιον ἄκρον, ἀφίειε κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ ὀδοντικού σωλήνος ὡς τέσσαρα ἑκατοστόμετρα τοῦ νεύρου· εἶχε δὲ τοῦτο σχῆμα στρογγύλον, χροῶμα ὑπόλευκόν, ἢ γλαυκῶδες ἄνευ ἐγχύσεως αἱματώδους· ὕστερον μοτοῦ ἐπιτεθέντος εἰς τὴν πληγὴν ἐπεστρώθη ἐπ' αὐτοῦ τὸ τεμάχιον τῶν σαρκῶν.

Καὶ κατὰ μὲν τὰς δύο πρώτας ἡμέρας, ἡ διαφορὰ τῶν πόνων ἐφάνη μετρία· ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίτην ἦσαν προφανῶς ἐλαφρότεροι καὶ οἱ παροξυσμοὶ ἐπανήρχοντο βραδύτερον· ἀλλὰ μετὰ 3—4 ἡμέρας ἡ ἄρρωστος ἐθεβκίωσεν ὅτι διέκειτο κάλλιον, ἐφανέρωσε δὲ καὶ ὄρεξιν. Ἐκτοτε δὲ προδαινούσης τῆς ἰάσεως, ἡ πληγὴ συνωλώθη περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ Beau περιορίζεται εἰς τὴν διάτρησιν· ἀλλὰ κοινῶς συμφέρει ἔσως ἀντὶ τῆς μιᾶς νὰ ἐπιτιθῶνται δύο χοινικίδες, ὥστε νὰ ἀπομαῖται ἰκανὸν μέρος τοῦ νεύρου τῆς κατωτέρας σιαγόνος περὶ τὸ ὀπίσθιον ἡμισυ τοῦ σωλήνος τῶν ὀδόντων, ἢ καὶ ὅλον τὸ ὀπίσθιον αἰοῦ ἄκρον, ὡς ἐπραξεν ὁ Sedillot· ἐπειδὴ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας ἀδύνατος ἀποβαίνει εἰς τὸ ἐξῆς· ἡ συμπλήρωσις, εἴτε ὁ συνεχισμὸς τοῦ μετοκοπέντος νεύρου, ὥστε ἂν οἱ πόνοι προῆλθον ἐκ τῆς παθῆσεως αὐτοῦ, παύουσι διὰ παντός, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῶν συμπτώματα.

(Union médicale).

Ἐπιχειρήσεις ἐπιχειρήσεις.

Ἡ νόσος αὕτη πρό πολλοῦ ἐνασχολεῖ τοῦ κλινικοῦ καὶ τοῦ κατὰ μέρος Ἀσκληπιάδας πρὸς ἐρεῦρεσιν τοῦ ἀρμοδιωτάτου ἱματός.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ Ἀλεξάνδρος Maue ἀνήγγειλε διὰ τοῦ τύπου ὅτι ἰατρῆσε τὸ πάθος διὰ τῶν ὑδραρυρικῶν καὶ τῆς ἐμετικῆς τρυγὸς ἄνευ ἐλαχίστης φαρμάξεως.

Ἀλλὰ νομίζει ὅτι καὶ μόνη ἡ ἐμετικὴ τρυξὶς διδομένη κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ραζόρη δύναται ἔσως νὰ τὸ ἰατρεύσῃ.

Ἡ εὐελπίδας του ταύτας ἐνισχύει· ἡ θεραπεία τοῦ ἱατροῦ Gigon, ὅστις ἰατρῆσε τέσσαρας μέχρι τοῦδε λαρυγγοτραχειτίδας ὑμενογόνους δι' αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου.

Πρὶν ὅμως ἀποφανθῆ ὀριστικῶς, καταγίνεται νὰ αὐξήσῃ τὰς κατὰ τοῦτο παρατηρήσεις του.

(Αὐτόθι).

Μηνιγγίτις φυματικὴ.

Τρία παραδείγματα ἰάσεως τοῦ δεινοτάτου τούτου ἀρρώστηματος ἀνεκίωσεν ὁ Rilliat, ἱατρός τοῦ ἐν Γενεύῃ νοσοκομείου. Θεωρεῖται δὲ ἡ ἰασις τόσῳ μᾶλλον εὐτυχῆς, ὅσα μέχρι τοῦδε τὸ πάθος ἐνομίζετο ὡς ἀνίατον.

Ἀλλὰ πόθεν ἐπληροφόρηθη ἄρα γε ὁ ἱατρός ὅτι πραγματικῶς κατεπάλασε τὴν φυματικὴν μηνιγγίτιν;

Ἐκτὸς τῆς ἀναλογίας, ἢ καὶ ταυτότητος τῶν φεραμένων συμπτωμάτων, τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τοῦ πάθους καὶ αὕτη ἡ νεκροσκοπία. Διότι ἀφ' οὗ ἱατρεύθη, τοῦ τρίτου ἀρρώστου ἀποθανόντος μετὰ 6 ἔτη ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου ὑποτροπιασάσης, εἶδε τὴν μηνίγγια τοῦ κρανίου φέρουσαν φανερά τὰ σημεῖα καὶ γνωρίσματα τοῦ ἀρρώστηματος· δηλ. 1) χαρακτηριστὰ ανατομικοῦς τῆς πρώτης μηνιγγίτιδος εἰς τὴν βάσιν καὶ περίξ φυματος σκληροῦ κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἀριστεροῦ ἡμισφαιρίου.

2) ἀλλοιώσεις τῆς νέας καὶ ὀξείας μηνιγγίτιδος.

3) πηρώσεις τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου συμβάσας μετὰ παλαιὸν κάταγμα.

Ἴδου δὲ συλλήθδην καὶ τὰ κυριώτατα τῶν συμπτωμάτων.

Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων τῆς νόσου ἐφάνησαν ἐπὶ κορασίου δεκαετοῦς ὡς πρόδρομοι ὠχρίαισι καὶ μαρσμός καὶ ὀργιλότης, καὶ στέγνωσις κοιλίας καὶ κεφαλαλγία· ἐπειτα δὲ ἐπῆλθον ἔμετος, βραδύτης σφυγμῶν, αὐσπασίς τῆς κοιλίας, ὑπνηλία καὶ κραυγαὶ ἐναλλαξ.

Τὸ καλομέλανον ὁθέν ἀπὸ 6 εἰς 12 κόκκους καθ' ἑκάστην προσέξενσι πτυαλισμὸν· ἀλλὰ συγχρόνως περὶ τὴν 6ην καὶ 8ην ἡμέραν ἐμετριάθησαν τὰ συμπτώματα· κατὰ δὲ τὴν 14ην καὶ 15ην ἡ ἰασις ἦτο ἐντελής.

Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου παιδίου ἔχοντος ἔνεα ἐτῶν ἠλικίαν εἰς τὰ εἰρημένα συμπτώματα προσετέθη καὶ φόβος τῶν ψόφων καὶ τοῦ φωτός. Ὅσακις ἐκαθίζετο ὁ ἄρρωστος, συνέστα τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀθυμίαν. Καὶ φυσιολογία παρίστανε κατ' ἄρῃαν καὶ ἀθυμίαν. Καὶ ἐρωτώμενος μὲν ἀπῆντα ὀρθῶς, ἄμα δὲ ἔμμενε μόνος ἀπεκοιμίζετο. Μετὰ τὴν 14ην ἡμέραν, τὰ φοβερά συμπτώματα ἠλαττώθησαν· ἀλλ' οἱ σφυγμοὶ διέμενον ἐπὶ πολλὰς εἰς ἄλλας ἀνώμαλοι καὶ ἀτακτοί.

Μετὰ τὸ καλομέλανον δοθεῖσα ἡ θειοῦχος πότασσα ἠύξησε πολὺ τὰ οὖρα· ἐκτοτε δὲ ἡ ἰασις ἀνηγγέλλετο καθαρώτερον, ὥστε κατὰ τὴν 17ην ἡμέραν τὸ παιδίον ἀνέστη ἐκ τῆς κλίνης, τὴν δὲ 29ην ἦτο πάντῃ ὑγιές.

Δύο ἱατροὶ τῆς Γενεύης οἱ K. Herpin καὶ Mauvois ἐπέφεραν τὴν αὐτὴν διάγνωσιν.

Τὸ δὲ τρίτον παιδίον (τὸ ἀποθανὸν ὕστερον) ἦτο πενταετής. Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον ἐπεκράτουν συμπτώματα κεφαλικά καὶ βραχιονικά· ἐπειτα συνέβησαν ἔμετος καὶ δυσκοιλότης καὶ κεφαλαλγία. Ἐκ τῆς δευτέρας δὲ ἀμέσως ἡμέρας τὰς τοῦ λαιμοῦ, ἐπειτα σύσπασι· τῶν μηνῶν.

Ἡ δευτέρα περίοδος ἤρξατο περὶ τὴν 20ην ἡμέραν βραδύτης καὶ ἀνωμαλίας σφυγμῶν, στέγνωσις κοιλίας, μετωπικὴ κεφαλαλγία συνεχῆς, ἀναπνοὴ ἀτακτος, στεναγμοί, βρυγμὸς ὀδόντων, ἀλλοίωσις τοῦ χροῶματος εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ τρίτη περίοδος ἐξετάθη ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τῆς 48ης ἡμέρας, χαρακτηρισθεῖσα διὰ μικροτητος τῶν σφυγμῶν, ἀλλοιώσεως τοῦ προσώπου, σπασμῶν γενικῶν, ταραχῆς καὶ κόματος ἀλληλοδιαδόχως καὶ κενώσεων αὐτομάτως.

Ἡ τετάρτη περίοδος ἐπέφερε τὴν ἀνάβρωσιν βραδύτην, ὥστε ἡ ὑγεία ἦτο καθαρά κατὰ τὴν 87 ἡμέραν.

Μετὰ τινος δὲ μόνον μηνῶς συνέβη κατὰ κεφαλῆς πτώσις, ὅτε ἀνεφάνησαν ἐκ νέου ἐγκεφαλικά συμπτώματα· ἀλλ' αὐτὰ ἐξέλιπον μέχρις ἐντελοῦς ἰάσεως. Μετὰ δὲ ἐξ ἔτη ὑποτροπιασῆς ἐπανελθούσα τῆς φυματικῆς μηνιγγίτιδος ἐπῆνεγκε τὸν θάνατον.

Ἐκ τῆς τριπλῆς ἱστορίας ταύτης συμπεραίνομεν 1) ὅτι ἡ ἰασις τῆς νόσου δύναται οὐ μόνον νὰ κατορθωθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ διαρκῆσῃ πολλὰ ἔτη ἐντελής κατὰ τὸ φαινόμενον· διότι πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι ἐκτελοῦνται καὶ ἡ αἰσθησις, καὶ ἡ κίνησις καὶ ἡ διάνοια. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῶν συμπτωμάτων δὲν σημαίνει εἰς αὐτὰ τὴν

ἐξελίξιν πασῶν τῶν ἀλλοιώσεων· 2) ὅτι τὰ ἱατρῶντα παιδία ὑπόκεινται πάντοτε μᾶλλον, ἢ ἦτον εἰς ὑποτροπὴν τῆς νόσου· διότι ἡ παθητικὴ διάθεσις διαμένει, καθὼς καὶ ἡ τοπικὴ ἀλλοίωσις· 3) ὅτι τὸ μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας προσβολῆς διάστημα ἐκτείνεται εἰς ἔτη 4 καὶ 5, ἔσως δὲ καὶ ἐτι πλέον, καθὼς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς φυματικῆς φθίσεως ἐνίοτε· 4) ὅτι ἡ ἐκपुरσεύουσα τὴν ἐσβεσμένην ἦδη κατὰ τὸ φαινόμενον νόσον αἰτία διατελεῖ εἰσέτι μυστηριώδης καὶ ἀτέκμαρτος.

(Παρατηρήσεις τοῦ Ernest Barthez).

Κολέτις βλεννορραγική.

Ὁ Gigot, ἀρχίατρος τοῦ νοσοκομείου τοῦ Angoulême, συνιστᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ ξηροῦ νιτρικοῦ ἀργύρου ὡς προτιμότεραν παρὰ τὴν τοῦ διαλελυμένου, δηλ. τῶν ἐγγυμάτων. Δι' αὐτοῦ εὐκόλως διατρός καυτηριάζει τὴν κοιλότητα τοῦ αὐχένος τῆς μήτρας πληθοντος βλεννογόνων στομιῶν, ὅθεν ἐκρέει μυζώδης ὕλη ὑπόλευκος, ἢ ὑπόχλωρος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὀξύτητος, ἢ χρονικότητος τοῦ πάθους· ἀλλὰ τὸν καιρίον τόπον αὐτὸν ἀνωφελῶς καταβρέχουσι τὰ ἐγγύματα.

Ὁμολογητέον δὲ ὅτι αἱ καυτηριάσεις διὰ τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου ἀποβαίνουσιν ὀδυνηρότεραι καὶ παρὰ τὰς τοῦ ὀξύνιτρου αὐτοῦ ὑδραρυμοῦ, ἢ τοῦ χλωρικοῦ ὀξέως, καὶ ὀξύνιτρου αὐτοῦ ὑδραρυμοῦ, ἢ τοῦ χλωρικοῦ ὀξέως, καὶ ἐπιφέρειται ὡς ἐπιβλαβὴ τὴν ἐγχείρησιν· Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ ἔλκη τοῦ αὐχένος ὑπάρχωσι μεγάλα, ἢ κακοήθη, ὁ νιτρικὸς ἀργῦρος δὲν καυτηριάζει ἀρκούντως, ὅθεν προκρίνεται τότε ὁ ὀξύνιτρος ὑδραργῦρος καὶ ὁ καυστικὸς σίδηρος.

Ἐπὶ τῆς ὀξύτατης κολέτιδος ἡ εἰσαγωγή τοῦ διαστολέως γίνεται ὀδυνηρά, καὶ ἀκολούθως ἔσως νομίση τις ὅτι τότε χρησιμεύουσι μᾶλλον αἱ ἐγγύσεις· Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ συνεὲς θεραπευτὴς οὐδέποτε προομιάζει ἐκ τῆς καυτηριάσεως, ἀλλὰ μεταχειρίζεται προηγουμένως τὰ ἀντιφλογιστικὰ βοηθηματά, ἂν καὶ σήμερον διὰ τὴν κατὰ τοῦ Βρουσαι ἀντιδράσιν συνειθίσωσιν ἀπεριστέπως νὰ καυτηριάζωσι τὴν ὀξείαν ἀμυγδαλίτιν, τὴν εὐρηθρίτιν (διὰ τοῦ χλωροφόρμου) τὴν κολέτιν κτλ· δίδωσι δὲ τὴν ἐμετικὴν τρύφα καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς πλευροπνευμονίας.

Τὰ ἐγγύματα τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου περιττῶς ἐκτείνονται εἰς ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ᾧ συγκαίει τὸ κακὸν ὑπάρχει περιωρισμένον, ἢ δὲ βλεννορραγία πηγάζει ἐκ τῶν κεγχρίων τοῦ αὐχένος.

Ἐνίοτε τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας, καθὼς καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ κολοῦ, καλύπτεται ὑπὸ ἐφελκίδων, ἢ πλακῶν φαιῶν, εἴτε ψευδοῦς ὕμενος, κροσσωτοῦ, ἢ θυσσανώδους καὶ ἀνωμάλου εἰς τὴν περιφέρειαν φαιῶν, ἢ ὑποκίτρινον· ἀποσπᾶται δὲ εὐκόλως ἢ ὕλη αὕτη ἀποξομένη διὰ τινος ἐργαλείου, ὅδε ὑποκάτω αὐτῆς τόπος φαίνεται τότε ἐρυθρὸς καὶ αἱμάσων. Τότε ἐνδείκνυται διαφερόντως ἡ χρῆσις τοῦ

νιτρικού αργύρου ως καυτήρος, καθώς επί της λεγομένης παρά των Ευρωπαίων διεθρικής, εφε υμενογόνου άμυγαλιεύδος. Αφ' ού επαναληφθή, χρείας τυχούτης, ή καυτηριασι: αύτη, έγγχόνται στυπτικά, και τονικά, οίον στυπτηρία κιλ.

Αποδημιών και περιγηήσεων ώφέλεια.

Πολλοί Ιατροί συνήθως πέμψουσι τους χρονικώς πάσχοντας εις μακρυνούς τόπους, όταν ή φαρμακευτική θεραπεία φαίνεται άδύνατος να του ώφελήση. Πολλά τωόντι νοσήματα χρόνια ου μόνον μετριάζονται, αλλά βαθμηδόν και έντελώς Ιατρούονται διά της τοιαύτης υγιεινής μεθόδου. Αλλ' ή φθίσις, τό ολεθριώτατον των παθών, υπάγεται άρα γε και αύτη εις την κατηγορίαν ταύτην; Αναστέλλεται όπωσού τό δεινόν, ά έντελώς δέν παύη; Περί του ζητήματος τούτου υπάρχει πολλή άμυγαλιεύδος. Διότι όλίγοι παραδέχονται σήμεραν πεποιθότως των τοιούτων έκτοπισιμών την ώφέλειαν εις την Αγγλίαν μάλιστα, όπου ή φυματική πνευμονία έμριλοχωρεί ένδημικώς και ή άλλαγή του κλίματος υβουλεύετο γενικώς μέχρι τουδε παρά των Ιατρών ως λυσιτελής, τινές έκ τούτων επεχείρησαν παντελώς να άνασκευάσωσι την έπικρατούσαν γνώμη. Προς τους τοιούτους νεωτεριστάς άπαντών ή δόκτωρ Lund έκτρός έκ της εύκρας άτης νήσου Μπαδέρας, ότου διαπερόντως καταφιύγουσιν οι φθισικοί, άντιτένει ως άκαταμάχητον επίχειρημα αύτήν την πείραν.

Επειδή κατ' αυτών έξ 100 φθισικών καταπλευσάντων εις την Μπαδέραν τριάκοντα επτά Ιατρεύθησαν επί του πρώτου βαθμού, πέντε επί του δευτέρου και έτεροι πέντε επί του τρίτου τούναντίον δε έξηκολούθησαν φθειρόμενοι ένδεκα μέν προσομιάζοντος του πάθους, δεκαενέα δε ήδη αυτου άκμάζοντος, και είκοσι τρεις προς τό τέρμα σπεύδοντος. όριστικώς δε είπείν έξησαν μέν επί του πρώτου βαθμού 43, δευτέρου » 13, τρίτου » 10, άπέθανον δε επί του πρώτου βαθμού 5, δευτέρου » 11, τρίτου » 18)

100

Υπήρξεν όμως διαφορά τις και ως έκ της ηλικίας, δηλ. έκ μέν των ζητάντων επί του πρώτου βαθμού δεκατρείς είχον 4—10 έτη, τρεις 2, ένδεκα 8—20 μηνάς, ένδεκα άλλοι 7—12, δύο δε μόνον ύπεροπίασαν.

Επί του δευτέρου βαθμού ένός ή νόσος άνεστάλη, έπειτα παρωξύνθη και πάλιν έκ δευτέρου εθεραπείθη, άλλου δε άνεγατίστη επί πέντε έτη, τριών δε επί 15 μηνάς. Αλλ' έξ αυτών εις ύποτροπιάσας πάλιν άνέλθεν. Επί δε του τρίτου βαθμού έός μέν τό πάθος Ιατρεύθη εις 12 έτη, δύο δε εις όκτώ, έτεροι δε δύο άνεχώρησαν έκ της νήσου μετά 3

Εξ ίκαίνων δε, ότων ή άρρώστια προέβη, ζώσιν έστί έξ μέν έκ του πρώτου βαθμού μετά 14 και 16 μηνών, 2 και 5 έτών διαμονήν ανά τρεις δε έκ του δευτέρου και τρίτου.

Εκ δε των 19 του δευτέρου βαθμού, των όποιών ή νόσος προχώρησεν, όκτώ ζώσιν έτι, δύο μέν άρκούντως υγιείς, τέσσαρες δε επί του δευτέρου βαθμού και δύο επί του τρίτου

Τέλος έκ των 23 του τρίτου βαθμού, των όποιών ή νόσος όμοίως προχώρησεν, έξ μέν ζώσιν έτι, οι μέν δύο μετά 14—18 μηνών, οι δε έτεροι μετά ένός χειμῶνος διατριβήν.

Εκ δε των άποθανόντων, τινές του πρώτου βαθμού υπήγον όκτώ κατά σειράν έτη να διαχειμάσωσιν εις την Μπαδέραν, επί δε του δευτέρου ή νόσος διήρκεσεν εις 14 μηνάς, σπανίως δε εις έτη.

Δικαίως άρα ό K. Lund θεωρεί την εύκρασίαν του κλίματος της Μπαδέρας ως σωτήριον. Είκοζει δε αναλόγως ώφέλιμον και την Αίγυπτον, την Πείσαν και τό Palum εις τά Παρθήναια, άν όμως δέν πέμψωνται αυτοί: ήδη ψυχρόραγοντες οι φθισικοί.

Εν γένει εις τους ψυχρούς τόπους ή φθίσις διανύει κατεπειγόντως τό στάδιον αυτης, έντός δηλ. 18—24 μηνών, έν ω ή θερμότητα παραινούσιν αυτό, συχνάκις μάλιστα και εις έτη τρία και τέσσαρα, ένιοτε δε (κατ' εξαίρεσιν) και μέχρι των είκοσιν, ώστε πολλοί φθισικοί έλθόντες έξω εις την Μπαδέραν, αφ' ού οι όμοιοπαθείς αυτών συγγενείς, άδελφοί και άδελφί, ήσαν ήδη άποθανόντες ή ύποπεύοντες ότι μέλλουσι να περιπέσωσιν εις τό πάθος διέμειναν εκεί άσινείς και άνεπηρέαστοι.

(Association's medical Journal.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ.

Πολύ: έγέμετο λόγος από τινος περι του υπερχλωρούχου σιδήρου ως άρμεδίου εις την ίσιν των άνευρυσμάτων, έμνημονεύθησαν δε παραδείγματα και επιτυχίας και άποτυχίας παρά διαφόρων.

Τό νέον φάρμακον τούτο άνεφάνη ήδη πολλάκις ώφελιμώτατον ως αίμοστατικόν επί διαφόρων αίμορραγιών έξωτερικώς επιτιθέμενον διά μοτου έμβεδρεγμένου εις αυτό, εζητείτο δε ήδη να άποδειχθί άν έγχεόμενον και εις τας άνευρυσματικας άρτηρίας δύναται να πήξη τό αυτόθι λιμνάζον αίμα.

Κατ' αρχάς ό Leroyd Etioles μετεχειρίσθη επί ζώων ως αίμοπηκτικόν τό άτλουν άλκοόλ. Ο Βελπώ έδοκίμασε τον πάγον, έπειτα δε την βελονουξίαν, έλπίζων ότι περίξ της βελόνης ίσως έσχηματίζοντο θρόμβοι, καθώς παρατήρησε τούτο γινόμενον ένιοτε περίξ χρυσιδιών υμένος πλέοντος εις τό αίμα των άγγείων. Μετά ταυτα ό Bravaz προσέθηκεν εις την βελονουξίαν και την δύναμιν του γαλθανισμού. Έκτοτε Ιατρεύθησαν παρά του K. Πετρεκέν και άλλων και Ιατρεύονται ει, στί τινά άνευρυσματι, (8 έκ των 10) καθώ: έθεβίω-

ωτων ό Βελπώ αξιόχρεως κατά τούτο μάρτυς εις την έν Παρισίους Ακαδημίαν της Ιατρικής, ώστε τοιούτοτρόπως κατανηά περιτιή ή άπολίνοσις της άρτηρίας. Υπερον τέλος ό αυτός Bravaz επένθησε να έγχυση χημικήν τινα ούσίαν διά να πήξη τό αίμα και τούτο έδοκίμασε προηγουμένως επί των ζώων, άν και τό αίμα τινων έκ της τάξεως τούτων έχη πλειοτέραν πλαστικότητα, μεταβάλλεται δηλ. εις θρόμβους ταχύτερον παρά τό του άνθρώπου, ώστε αι άρτηριακαί αίμορραγίαι παύουσι και αυτομάτως, ή μικρά τις πίεσις, και συνήθης τις στυπτική ύλη άρκει να άναχαιτίση τον ροήν του αίματος.

Κατά τον Βελπώ ό μορφοόμενος θρόμβος έκ της έγχύσεως του υπερχλωρούχου σιδήρου διαμένει άδιάλυτος έντός της άρτηρίας και ούτως άποτελεί την ίσιν του άνευρυσματος. Συνέθη όμως ένιοτε, αφ' ού έσχηματίσθη και διήρκεσεν εις έτη δλόκληρα, γενομένης έπειτα βίας, να διαλυθί εξαίρετης, ώστε τό άνεύρυσμα άποκατεστάθη πάλιν.

Ο ειρημένος χειρουργός συμπεραίνει ότι ίσως κατορθωθή χρόνου προϊόντος να Ιατρεύται τό άνεύρυσμα και δι άλλων μέσων παρά την περιόσειν της άρτηρίας, ήτις έκτελουμένη μάλιστα εις μεγάλας επιφέρει ένιοτε κίνδυνον δηλ. φλεγμονήν, γάγγραιναν, αίμορραγίαν. Ος έν έξ αυτών των θεραπευμάτων ίσως χρησιμεύη και ό υπερχλωρούχος σιδήρος, όταν μάλιστα πρόκειται περι άρτηριών παρακειμένων εις τας μεγάλας κοιλίας.

Ο Leblanc, καθηγητής της κτηνιατρικής, έθεβίωσεν ότι επί των ζώων ή έγχυστις του υπερχλωρούχου σιδήρου ουδεμίαν έπέφερε βλαβήν, κρίνει όμως άναγκαίον να πιέξηται μετά την έγχυσιν ή άρτηρία άνω και κάτω μέχρις ού συμπαγή θρόμβος στερεός. Εύχης έργον ήτο, άν τό φάρμακον έδοκιμάζετο και επί άνευρυσματος κτηνών, αλλά κατ' ευτυχίαν τά ζώα ταυτα δέν ύποκείνται εις τό πάθος τούτο. Προτιθεται όμως, άν δυνηθί, να άποτελέση επ' αυτών τεχνητά άνευρυσματα όπου μάλιστα συνηθώς υμβαίνουσι και επί του άνθρώπου.

Μόνον όταν τό διάλυμα του υπερχλωρούχου σιδήρου τύχη παλαιόν, έδεχεται να έρεθίση, ως γεννηθέντος έν αυτώ ύποχλωρικού οξέως, τό όποιον όμως ουδετεροϋται επίχουμένου διαλύματος ύπεροξειδου σιδήρου.

Ανεφερην ύπερον ό Leblanc ίσιν άνευρυσματος κατά τον άγχώνα διά του προκειμένου φαρμάκου έκτελεισθεισαν άρτίως παρά του χειρουργού του έν Λουγδύνη νοσοκομείου K. Debout, ενεχούθησαν δε μόνον δεκατρείς βανίδες του διαλύματος δεικνύοντες 30 βαθμούς άραιομέτρου. Ο όγκος του άνευρυσματος από καρδου καθήνησε βαθμηδόν εις πίσην, έως ού και παντελώς έξηλήφθη. Σημειωτέον δε ότι ή άνοιγομένη όπη της άρτηρίας διά την έγχυσιν πρέπει να γίνηται στενή, ή μικρά, ώστε να μη διασκεδασθί τό υγρόν εις την περίξ κυτταρώδη ούσίαν.

Ο K. Roux είπεν ότι τον πάγον μετεχειρίζετο ώφέλιμως πάντοτε σχεδόν ό από Βορειόάλλων χειρουργός M. Guérin, και ότι αυτός ούτος ό Roux και ό Rayer έπισκεφθέντες κατά τό 1812 τό αυτόθι νοσοκομείον έθεβίωθησαν έξ αυτοψίας περι της

του πάγου θρομβοποιου δύναμεις επί πολλών άνευρυσμάτων. Αλλά και ή μεταξυ της καρδίας και του άνευρυσματος γινόμενη πίεσις έφερην εις την Αγγλίαν πολλάκις άγαθά άποτελέσματα, ελάττωσιν δηλ. του άνευρυσματικού όγκου.

Ο K. Roux προτιμών πάσης άλλης μεθόδου την περιλίνοσιν, λέγει ότι έξ 84 τοιούτων έγχειρήσεων 70 έγινοντο κατά τον τρόπον του Χούντερ δηλ. υπεράνω του άνευρυσματος, έκ τούτων δε πάλιν εις 3 συνέθη γάγγραινα, εις 2 φλεγμονή, εις 5 δε αίμορραγία.

Υπολαβών τότε ό Βελπώ τας έγχύσεις του υπερχλωρούχου σιδήρου διά να άποτελέση την σύμψυσιν των κρισωδών φλεβών. Κυρίως όμως τό πάθος αυτό ουδέμιως Ιατρεύεται ούτε διά τούτου, ούτε δι άλλου τινός τρόπου έξ όσων έδοκίμασεν αυτός (δηλ. λημνίσκου, και άπολίνοσσεως άθρών, ή και μεμονωμένων των φλεβών) επί 250 άρρώστων. Αλλ' οι μέν φλέβες συνεκολλήθησαν, ό κίρσος όμως διέμεινεν άναφανόμενος περαιτέρω, ώστε οι πάσχοντες επανήρχοντο μετά δύο και τρία, ή και δεκα έτη νέαν Ιατρείαν επικαλούμενοι, διότι αι φλέβες άναστομοΰνται, δηλ. κοινωνουσι προς άλλήλας τοσοϋτον συχνάκις, ώστε ή κυκλοφορία του αίματος διακοπέται μέχρι τινός άποκαθίσταται πάλιν εις τά έγχύς.

Ο Leblanc έπηξε διά του υπερχλωρούχου σιδήρου και αίμα, ή όρρόν αίματος, αφ' ού μόλις έξήλθον έκ του άγγείου, συμπεραίνει δε έκ πολλών τοιούτων πειραμάτων.

Οι 1) ή έγχυστις ώφελει μάλιστα, όταν τό άνεύρυσμα περιλαμβάνη υγρόν αίμα.

2) Μόνον διάλυμα 30 βαθμών μανομέτρου ουδέτερον πρέπει να έγχέξηται.

3) Πριν εξαγάγη ό χειρουργός την ούριγγα, πρέπει να έλύση εις έκυτον τό έμβολον αυτης διά να ανασύρη εις τά έκτός τό λειπόμεινον υγρόν και ούτω να έμποδίση την διασκέδασιν αυτου εις την περίξ κυτταρώδη ούσίαν.

Ανεγνώσθη εις την Ακαδημίαν επιστολή του K. Szokalski διατριβόντος έν Βαρσοβία, γράφει δε ότι ή έξωτερική όφθαλμία δηλ. ή βλεφαριτις, ή επιπόλαιος κερατιτις, και ή του επιπεφυκότος υμένος, όποιουδήποτε γένους και βαθμού τύχως, θεραπεύονται έντός των της ειρημένης πόλεως νοσοκομείων κατά τον ακόλουθον τρόπον.

Κατακλιθέντος ύπτίου του άρρώστου επιτίθενται επί των βλεφάρων (συμμεμυκότων) σπληνία μικρά δίπτυχα και έμβεδρεγμένα εις διάλυμα 5 γραμμαρίων νιτρικού αργύρου και 30 διωλισμένου ύδατος, έπειτα καλύπτονται ταυτα διά θάμβακος και τέλος τυλίττονται. Μετά μία, ώραν λυθέντος του έπιδέσμου τούτου πλύνονται οι όφθαλμοί διά ψυχρού ύδατος και ούτως ως επί τό πλείστον τελευτά άπασα ή θεραπεία.

Επειδή απαιτείται να υπέρχη τό χλωροφορμον καθαρώτατον, όταν χρησιμεύη ως άναίθητικόν, ίδού τον τρόπον χημικής δοκιμασίας εύκολώτατος άνακινωθεις εις την Ιατρικήν εταιρίαν της Αμίλλης. Έλαχίστη

ποσότης Ιώδους ανακαλύπτεται υπό του χλωροφόρου, διότι το διάλυμα γίνεται τότε ίσχυρον.

Αν το χλωροφόρον τύχη μειγμένον μετά αιθέρος, το διάλυμα αντί ίσχυρου γίνεται αιθέριον, ή οίνωδες.

— Είς την χειρουργικήν εταιρίαν των Παρισίων ο δόκτωρ Pirogey διήλθεν υπόμνημα περί θεραπείας συρίγγων της εδρας δι' έγχύσεως Ιώδους.

Ανθρωπός τις πενηνταετής υπέκειτο ανέκαθεν εις αιμορροϊδικάς συμφορήσεις. Κατά τον Δεκέμβριον του 1851. μία των αιμορροϊδων έφλογίσθη, εκ τούτου δέ προήλθεν απόστημα μεταβληθέν εις σύριγγα. Η μήλη εισαχθείσα ανέβαινε μέχρι τριών εκατοστωμέτρων εις το έντερον· έλειπον σκληρώματα της κυτταρώδους ούσιας· έγένοντο δέ έγχύσεις 6 γραμμαρίων του έξης διαλύματος.

Βάμματος Ιώδους	γραμ.	2
Ίωδούχου ποτασίου	"	1
Υδατος διυλιτισμένου	"	60

Μόλις αϊ πρώται έγχύσεις προξένησάν τινα πόνον· το Ιώδες διάλυμα εξήρχετο διά της εδρας. Μετά δέ την έκτην έγχυσιν ούδαμώς ήδη εισεχώρει εις το έντερον. Όταν ή ίσχυς άπετελέσθη έντελής, διότι από 18 μηνών ουδεμία πυώδης ροή υπήρχε.

Αναφέρεται και άλλο παράδειγμα, το όποιον διά την αναλογίαν των συμπτωμάτων και της θεραπείας παραλείπομεν.

— Επεμψεν εις την ιατροχειρουργικήν έτερίαν ο Duran-Tader βιβλίον περί μολακύνσεως του εγκέφαλου· μεταξύ δέ των άλλων βεβαιού ο συγγραφεύς ότι το πάθος τούτο ίατρεύεται αυτόματως, συνουλου μένου και άποκαθιστωμένου, ώς επί της άποπληξίας του άλλιωθέντος μέρους.

Ο αυτός έτι παρείρησεν ότι το αίμα ανθρώπου ήδη άποθηήκοντος εξήλθεν όλον άφρώδες εκ της φλεβός· νεκροσκοπίας δέ γενομένης εύρέθη πολυς άνρ εις την δεξιάν κοιλίαν της καρδιας, τας κοιλιας και τας κοιλιακάς φλέβας, ώστε ο θάνατος προέρχεται και εκ της αυτομάτου ταύτης των πνευμάτων άναφυσήσεως.

— Απεύθυνεν υπόμνημα εις την Ακαδημίαν των επιστημών ο K. Natalis guilot λέγων ότι έρευνήσας πολλά υγιή νεογνά παιδιά είδεν 1) ότι οι μαστοί αυτών αναθλύζουσι γάλα δλίγω ύστερον μετά την γένειαν· 2) ή έκκρισις αυτή άρχεται μεν άμέσως μετά την πτώσιν του όμφαλου, από της 7ης μέχρι της 12ης ημέρας· τελευτά δέ μετά πολλάς άλλας· εκπιέζεται δέ εύξόλως το υγρόν τούτο συνθλιβομένου του μαστού, ώστε έκρέει κρουνηδόν, ή και έξακοντίζεται.

Το τοιοϋτο γάλα υπάρχει λευκόν, ούδέτερον, ή άλλ καλικόν· διά του άέρος, χωρίζεται εις δύο μέρη διακεκριμένα τον δρόρον και το πίαρ, έχει τα αυτά στοιχεία εις την σύνθεσιν, όποια και το γάλα της γυναικός. Διά του μικροσκοπίου διακρίνονται σφαιρία διαφανή, άδιάλυτα εις τον αιθέρα, όμοια δέ έντελώς προς τα του γάλακτος της γυναικός. Το τύρωμα, το λίπος και το σάκχαρ του τοιούτου γάλακτος πορίζομεθα εύκόλως άν έχωμεν μεγάλην αυτού ποσότητα.

— Ο K. Minox από Pournols άνήγγειλεν ότι ίάτρευσε πολλά υγρώματα δι' άλλεπαλλήλων καταπλασμάτων τεμαχίου άρτου εκ θρίζης φέροντος το κύταλον και ήδη έξερχομένου εκ του κλιθάνου· το έπίθυμα τούτο περιτυλίσσεται διά χειρομάκτρον.

— Απεύθυνε προσέτι και ο K. Blondlot (I) άλλο υπόμνημα περί πέψεως των άμυλωδων ούτιων και της χυλοποιήσεως καθόλου.

Τό αποτέλεσμα, λέγει, των παρατηρήσεων και πειραμάτων μου επιβεβαιού τας γενικάς αρχάς, όσας εξέθηκα εις την περί πέψεως αναλυτικήν πραγματείαν μου, ώστε δύναμαι ήδη να συνάψω τας επί του υποκειμένου τούτου ιδέας μου εις όλίγα τινά καιριώτατα μέρη.

Πρώτον. Έκ πάντων των χυμών του γαστρεντερικού σωλήνος απ' αρχής μέχρι τέλους, μόνον ο γαστρικός άξίως λέγεται πεπτικός· διότι μόνον αυτός ενεργεί χημικώς εις την πέψιν των σιτίων· οι δέ άλλοι, ο σίελος, ή χολή, το παγκρεατικόν υγρόν και τα λοιπά μυκώδη υγρά πάντα υπάρχουν απλώς προωρισμένα να άποκρίωνται. Όταν πριν άποχωρισθώσιν εκ του σώματος άποδιδουσιν εις αυτό την τελευταίαν, ούτως είπειν, ύπηρεσίαν, είτε εύκόλυνοντα την πρόοδον της τροφής, είτε διατηροϋντα σΰαν και άβλαβή την επιβρεχομένην παρ' αυτών επιράνειαν, είτε εϊσχωροϋντα και παρεμβαλλόμενα διά της γλισχροτήτος αυτών μεταξύ των μορίων της λιπαράς ύλης, προς ύποδιαίρεσιν και οϊον άπογαλάκτωσιν αυτής. Τοιούτοτρόπως ή ενεργεία των άποδαινει όλως μηχανική, άλλ' όμως τοσοϋτον σχεδόν άδιάφορος, ώστε και αν λείψωσιν, ή πέψις ούδαμώς παύει να εκτελεσθαι τακτικώς προς διατήρησιν της ζωής· επί πολλά έτη. Αν και ή πρότασις μου αυτή έθεωρείτο ως έτεροδόξος κατ' αρχάς, άπεδείχθη όμως ύστερον άναμφισβήτητος ως προς την χολήν, εις την όποιαν ή φαντασία των φυσιολόγων απέδειξε τοσαύτας χημικώς δυνάμεις. Αλλ' αϊ νεώτερά μου έρευναί άποδεικνύουσιν όμοίως ότι και ο σίελος και ο παγκρεατικός χυμός ουτε εις των άμυλωδων, ουτε εις των άλλων σιτίων την πέψιν συμβάλλουσι.

Δεύτερον. Έκ των προηγηθέντων μου έργων εξάγεται ότι ο γαστρικός χυμός επί μεν των μη άζωτικων ούσιων μόλις ενεργεί μόνον ως ψιλόν υδωρ μετρίως όξιμισμένον, επί δέ των άζωτικων, οϊον του λευκάματος, του ινώματος κτλ. ενεργεί δραστηρίως. Έντεϋθεν δέ συμπεραίνεται ότι ο γαστρικός χυμός παρεμβαίνει εις την πέψιν διαφόρων τροφών διττως δηλ.

(1) Του εύφνεστάτου τούτου έξιχνιαστοϋ της φύσεως ή περί πέψεως θεωρία έτάραξε τοσοϋτον τας επικρατούσας ιδέας, ώστε και ο Ανδράλ αυτος την ανέφερεν επί των μαθημάτων του μετ' επαίνων και θανμασμού. Διότι τι άλλο μάλιστα παραδοξότερον έμείλομεν να άκούσωμεν παρ' ότι ή χολή ούδαμώς συντελεί εις την πέψιν, άλλ' προσορίζεται εις άποκρίσιν, καθως τα είρα.

άμέσως μεν όταν προσβάλλη αυτάς τας ούσιας, έξ' αυτών μελλει να προέλθη ο πολτός, καθως τούτο γίνεται επί των ζωϊκων· έμμέσως δέ όταν πρόκηται περί τινων φυτικων ύλων, των όποϊων τα τελευταία όργανικά στοιχεία, στερημένα έντελώς άζώτου, και διά τούτο μη άλλιούμενα υπό του γαστρικού χυμού μόνον δέν απολύνονται ειμή φθειρομένων και των ίχνων του συνάπτοντος αυτά άζωτικού στοιχείου. Αλλά και ή δευτέρα μου αυτη πρότασις επιβεβαιούται εκ του άποτελέσματος των τελευταϊων μου έρευνων· επειδή το άμυλον δέν μεταβάλλεται εις κοκκους επί της πέψεως, πριν άλλιωθῃ ή συνάπτουσα αυτούς άζωτική κόλλα.

Τρίτον. Αφροϋν τον τρόπον της ενεργείας του γαστρικού χυμού, απέδειξα εις το προειρημένον μου σύγγραμμα ότι αυτη κείται ουχι εις χημικας άλλιωσεις, περί των όποϊων τοσαύτα έρανιάσθησαν οι φυσιολόγοι, ουτε εις την απλήν διάλυσιν της τροφής, ως ένόμισάν τινες εκ των νεωτέρων πειραματούχων· άλλ' ότι ή άλήθεια εύρίσκεται μεταξύ των δυο τούτων άκρων. Η ενεργεία τρώντι αυτη υπάρχει όλως ειδική· δι' αυτης δέ τινές ύλαι, εν οι διατηροϋσι την χημικην αυτων σύνθεσιν, αποβάλλουσιν όμως εν γένει την συνάψει των, ώστε μεταβάλλονται εις μόρια κατά το μάλλον και ήτιον λεπτά έξ' ελαχίστων μηχανικων δυνάμεων. Αλλά το αποτέλεσμα των τελευταϊων μου έρευνων υπάγεται εις την τοιαύτην θεωρίαν· καθότι παρ' την επικρατούσων γενικην ιδεαν απέδειξα ότι ή άμυλώδης ούσια ουτε άλλιούται, ουτε διαλύεται επί της πέψεως.

Τέταρτον. Και ο γαστρικός αυτός χυμός ενεργεί μόνον ως προδιαθετική αιτία της πέψεως· διότι όσφ και αν μαλακυνθῃ παρ' της χημικης ταύτης ύλης ή θρεπτική ούσια, απαιτείται πάντοτε και θρεπτική τις δύναμις διά να συντελεσθῃ ή πέψις, ή δέ τροφή να λεπτυνθῃ τόσον, ώστε να απορροφάται εύκόλως. Αλλά διά των πειραμάτων είδομεν ότι το άμυλον έμαλκύνθη έντός του στομάχου επί της χημικης ενεργείας του γαστρικού χυμού· απ' ου όμως άπηλλάξαμεν αυτό εκ της μηχανικης ενεργείας του στομάχου, έμεινεν άναλλοίωτον, έως ου ξένη τις δύναμις άνεπλήρωσεν όπωςδήποτε την περισταλτικην κίνησιν. Δικαίως έρα είπα εις την περί πέψεως πραγματείαν μου σελ. 352 τα έξης. Αποδεικνύεται ότι επί τέλους ή χυμοποίησις υπάρχει απλή διάλυσις και διαίρεσις της τροφής, ήτις όμως ουδεμίαν εισέτι έπαθεν άλλιωσιν· ώστε καθόλου είπειν, ή θεωρία των αποδιδόντων την πέψιν εις μηχανικην κίνησιν του στομάχου έπλησίαζε μάλλον των άλλων εις την άλήθειαν.

— Ο K. Πετρεκέν (Petrequin) απεύθυνεν υπόμνημα, όπου αναφέρει όσα εξετέλεσε πειράματα επί νέου αιμοστατικού διά να πληροφορηθῃ περί της ενεργείας αυτού επί του ένδοτερου ύμένος των άγγειων, του είδους των θρόμβων και των άποτελεσμάτων της κλινικης θεραπείας.

Πολλάκις έγνώριτα, είπεν, ότι ο υπερχλωροϋχος μαγγανικός σίδηρος άναγκαιτίζει την ρύσιν του αι-

ματος μάλλον του ύδατος του Pagliari και της έργου- τινος του Bonjeam και άλλων τοιούτων φαρμάκων.

Επί πληγων αιμορρουσων άρκει, απ' ου πλύνωμεν τον τόπον διά ψυχρού ύδατος, να επιτεθῃ σπληνιον διάβροχον εις κοχλιαριον του προκειμένου άλατος διαλε- λευμένου εις ποτήριον ύδατος. Αν δέ ή ρύσις έξακολουθῃ, προστίθεται και δεύτερον κοχλιαριον.

Αν δέ ή πληγή τύχη άνώματος και κοιλώδης, πρὸ του σπληνίου, επιτίθεμεν πάμα εκ μοτου, άγαρικού, σπόγγου, ή βρακίου εις το αυτό υγρόν διαβραχέντων· τούτο άρκει να καταπαύση την αιμορραγιαν της μικρας άρτηρίας της επισταξέως και του δήγματος των βδελ- λων, απ' ου κρατήσωμεν επ' αυτού τον δάκτυλον εις όλίγας στιγμές.

Τό φάρμακον χρησιμεύει, καθως ο γαλθανουγμός εις τα άνευρύσματα, τους άγγειοπλόκους όγκους, (naevi matarni, tumeurs erectiles) τας αιμορροϊδας, τους φλεβώδεις μύκητας κτλ.

Οφειλῃ όμοίως και επί πλαδαρων, ή άτόνων έλκων γαγγραινωδων πληγων και δυσωδων έμπυήσεων· διότι αφαιρεί παραχρήμα σχεδόν την άποφοράν, έπειτα ζω- γονεί και την επιφάνειαν αυτων.

— Αφ' ου έμφωλευση και ριζωθῃ ή άφροδισιακή νόσος, ή διότι κακώς έθεραπεύθη κατ' αρχάς, ή διότι εύρηκε προδιαθεθειμένον όπωςδήποτε το σώμα ως γην κατάλληλον ιδιαίτέρως εις τινα σπέρματα, δυσ- κόλως συχνάκις ή Ιατρική δύναται να άπαλλάξῃ εκ του κακού τον άνθρωπον.

Επί τοιούτων περιστάσεων τα θερμά λουτρά ώφε- λουσιν υπερβαλόντως. Διάσημοι παθολόγοι, οϊον ο Boudeu και Culerier και Biet και Alibert έπληρο- φορήθησαν έξ' ιδίας πείρας περί του σωτηριώδους άπο- τελέσματος των αυτοφωδων ύδατων εις την άφροδισια- κην καχεξίαν. Αυτά δέν ίατρεύουσι κυρίως την νόσον, άλλ' έξάπτουσι τας δυνάμεις, ανακαλύπτουσι πολλά- κίς λαθραία συμπτώματα ύπονεμόμενα την ζωήν· προ- παρασκευάζουσι δέ την φύσιν εις την διά του Ιωδού- χου ποτασίου επιτυχηθῃν θεραπείαν.

Τὸ θειώδες υδωρ προσφέρεται και ως λουτρόν και ως ποτόν και ως έγχυμα, μόνον μεν κατ' αρχάς, έπειτα δέ μετά την ειδικώς ένδεικνυμένων φαρμά- κων.

Περί του υποκειμένου τούτου υπόμνημα αναλύων ο άφροδισιογράφος Gibert άνεκεφαλαίωσε τας ιδέας αυτού διά των έξης προτάσεων.

Συμφέρει να πέμπωνται οι άφροδισιοπαθείς εις τα αυτοφυη λουτρά.

1) Διά να θεραπευθῃ ή καχεξία, άποτέλεσμα της τε- νόσου και των άνταφροδισίων Ιαμάτων πολλάκις.

2) Να συμπληρωθῃ ή θεραπεία των άφροδισιακων έξανθημάτων.

3) Να προπαρασκευασθῃ το σώμα εις τελεοφορω- τερην χρήσιν των άνταφροδισίων Ιαμάτων.

4) Νὰ φανερωθῆ διὰ χαρακτηρηστικῶν ἐρπήτων ἢ ὑποκρυπτομένη ἀφροδισιάς.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ Gibert εἶπεν ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸν πτυαλισμὸν προσελθόντα ἐκ τοῦ διχλωροῦχου ὑδραργύρου· ἀλλ' ὁ Βελτὼ ἐβεβίωσεν ὅτι εἶδε πολλά τούτου τοῦ πάθους παραδείγματα.

Συνομολογῶν τοῦτο καὶ ὁ Lagneau προσέθηκεν ὅτι καθόσον αὐτὸς παρατήρησε, πολλάκις ἡ ἀφροδισιακὴ νόσος βόσκει ὑπόβλως εἰς τὸ σῶμα, ἀναφαίνεται δ' αἰφνιδίως εἰς τὰ ἐξω μάλιστα κατὰ τινὰς ὀργανικὰς ἐποχὰς, οἷον τὴν παῦσιν τῶν καταμνηνίων, τὴν ἐγκυμοσύνην κτλ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὁ Αἰὼν Le Siècle, ἡμερὶς τῆς Γαλλίας, διηγούμενος τὰ τῆς νεοσυλλεξίας, παραινείρει σπουδαίας καὶ ἐπικαίρους εἰσηγήσεις νὰ μὴ προσφέρῃ ἡ Κυβέρνησις πᾶσαν τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως μόνων τῶν κτηνῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπιφυλάξῃ μέρος αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρωπίνου γένους, τοῦ ὁποίου τὴν κατὰστασιν παριστάνουσι ἀθλίαν οἱ πίνακες τῆς τελευταίας στρατολογίας.

Ἐκ τοῦ καταλόγου 305,702 τῆς τελευταίας σειράς ἐξετασθέντες 164,405 ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς, 10256 ἐξωβελίσθησαν ὡς μικρόσωμοι, 48438 ὡς ἀσθενεῖς, ἢ ἀνάπηροι! (=68689 δηλ. ἐπέκεινα τοῦ τριτημορίου!)

Ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία αὕτη δὲν συνιστᾷ πολὺ τὴν παροῦσαν γενεάν τῶν κατοίκων τῆς Γαλλίας ὡς πρὸς

τὴν δημόσιον υγείαν. Διότι ἡμεῖς ἐνασχολούμεθα πολὺ μᾶλλον περὶ τῶν γαιανθράκων καὶ τῶν ἀγρονομικῶν συμβουλίων, ἢ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁμοῦ αἱ γυμναστικαὶ ἐταιρίαι τῆς Γερμανίας ἦσαν ἱκαναὶ νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς τὸ πρακτικόν· διότι ἐνόησαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῇ ἡ σωμασικία. Κατὰ τινὰς ἡγεμονίας Γερμανικὰς πάντα τὰ χωρία ἔχουσι δημόσια γυμνάσια.

Ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο πόσον ἡ διασφορὰ τῶν ἡθῶν προχώρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὥστε καὶ ἡ φύσις αὐτῆ τῶν ἀρχαίων Κελτῶν καὶ Γαλατῶν καὶ Φράγκων κινδυνεύει ἐντελῶς νὰ ἀλλοιωθῇ.

— Κατὰ τὸν Medical Times εὐρίσκονται εἰς τὸ Λονδίνον ἰατροὶ 2,574, ἐξ ὧν 2237 ἐξασκοῦσι πάντας τοὺς κλάδους τῆς ἰατρικῆς τέχνης· 187 ἐπαγγέλλονται μόνον τὴν χειρουργίαν, 150 μόνον τὴν ἰατρικὴν, 52 τὴν ὁμοιοπαθητικὴν. Μέλη τοῦ χειρουργικοῦ συλλόγου ὑπάρχουσι 200· ἰατροὶ τῶν φιλανθρωπικῶν κατιστημάτων 452 βαθμὸν βαρανέτου ἔχουσι 4, ἰσπότη 8· εἰς δὲ τὴν βασιλικὴν ἐταιρίαν ἀνήκουσι 48.

Δοθέντος ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου φθάνει εἰς 2,250,000, ἑνδεκα ἰατροὶ διαμοιράζονται εἰς 10,000 κατοίκους, ἑπτὰ δὲ χειρουργοὶ εἰς 100,000.

— Ἐγένετο πρὸ χρόνων τοσαύτη κατάχρησις τῆς φλεβοτομίας εἰς τὴν Εὐρώπην, ὥστε εἰς τὰ μοναστικά καταστήματα ὑπῆρχε τόπος ἰδιαιτέρος (phlebotomaria) προσδιωρισμένος, ὅπου αὕτη ἐπαναλαμβάνετο πεντάκις τοῦ ἔτους. Σπανίως πρὸς κενήκοντα ἑτῶν ἐφαίνετο χειρουργὸς μὴ φέρων ἀνά χεῖρας τὴν θήκην τῶν νυστερίων του καὶ τὴν ἐρυθρὰν ταβίαν. Τινὲς ἐκέραδινον 25,000 φράγκα κατ' ἔτος μόνον διὰ τῶν φλεβοτομιῶν.